

Vyprávění poutníkům Hrad Žleb

S rpen, l.p. 959

Hrad Žleb, Hostinec v podhradí. Kastelán Ctirad vypráví poutníkům z jižních Čech... „Vtrhli do Čech jak kobylinky na lány obilí. Neštíteli se ničeho. Ukradli vše v každé vesnici, kterou projeli. Nikdo a nic se jim nedokázalo postavit. Mnozí padli, aby jejich vpád alespoň zpomalili, ale nedařilo se. Po týdnech bojůvek a rejdů se dostali až k hradu Žleb. Berka z Žlebu naštěstí stihnul svézt zásoby do hradu stejně jako většinu vojáků z širého okolí. Hrad Žleb čekalo dlouhé obléhání.

Němci nikam nespíchali, moc dobře věděli, že král Slavibor jen tak Berkovi ze Žlebu na pomoc nepřijede. Na druhou stranu do zimy chtěli být doma, a tak nedali obráncům hradu ani chvíli oddechu. Vyzkoušeli spoustu úskoků. V noci přelézt hradby, zapálit bránu, útok z vícero stran, otrávení studen, falešný ústup a tak dále. Na Berku si však nepřišli. Dobře se naučil válečné řemeslo od svého otce Želimíra.

Čas však pracoval pro Němce. Zraněných obránců přibývalo a potravin naopak ubývalo. Objevily se první nemoci... Situace byla opravdu kritická a stačila by jedna zteč a hrad by padl. Němci to museli tušit. V jejich táboře horečně připravovali beranidlo a žebříky. Bylo všem jasné, že se blíží poslední bitva, která určí vítěze.

Byla to Boží vůle, že Berka dostal tak smělý plán. Když se Němci lopotili s žebříky k hradu, vyrazil jim na koních nečekaně z brány naproti. Útočníci byli tak překvapení, že ani meče nestihli vytáhnout.

Berka projel táborem Němců jako nůž máslem a všechny do jednoho pobil. Ne nadarmo se říká, kdo si s Žleby začíná, ten zle si počíná...“

Ctirad se spokojeně rozhlédne po poutnících. Všichni do jednoho mu viseli na rtech. Pozvedne žejdlík žitného piva a slavnostně pronese „Sláva Berkovi, zachránci rodu Žlebů. Budiž mu země lehká“. Hostincem se nese vícehlasná odpověď „Sláva Berkovi!“. Hlouček kolem Ctirada se pomalu rozpadne, pouze kněz Vavřinec zůstává.

„Ctirade, tvůj příběh je barvitější než jarní louka, ale pravdy v něm je jako šafránu. Nezapomněl jsi na krále Slavibora a jeho vojáky ze všech koutů Čech?“

Kastelán se ošije a zamračí se na Vavřince. „Co tě nemá, takto se to stalo a ještě řekni, že to tak nebylo! Byl jsi tu snad, když obléhali hrad Žleb?“

Vavřinec se shovívavě usměje a odpoví. „Jistěže nebyl, a ty také ne. Ač nerozumím válečnictví ani za mák, určitě mi nechceš říci, že by si pochodující Němci nevšimli, jak se otevírá brána? Sám víš, co to dá práce, než se brána otevře...“

Kastelán si poposedne a zamručí. „Sám říkáš, že válečnictví nerozumíš, a přesto o něm mluvíš jak nějaký vojevůdce. Víš jaké to je, když jsi v pasti a hrozí ti smrt? I obyčejný voják se stává hrdinou. To pak těžká vrata otevřeš raz dva!“

Kněz Vavřinec dopije pohár vína a dodá. „Myslím, že král Slavibor by z tvé historicky nebyl nadšen. Řekl bych, že by přímo zuřil, když tak přehlídíš jeho zásluhy v bitvě o hrad Žleb...“

Ctirad odsekne Vavřincovi. „Co král, ten je daleko, proč bych se ho měl bát? To tobě radím Vavřince, nech si raději tu svoji verzi pro sebe. Tady na severu by pro ni lidé neměli takové pochopení jako mám já.“

Kněz Vavřinec se pomalu zvedá. „Je pozdě příteli, není potřeba se škorpit kvůli historii. Důležité je, že Čech se Němcovi ubránil. Bůh to tak chtěl.“

Dobrou noc Ctirade a nezapomeň, že zítra je taky den!“